

't Gebeurt soms, als 't nogal slecht weer is en als ik wat triestig ben of mij door God en klein Pierke in de steek gelaten voel, dat ik naar Kortrijk ga, naar schoenwinkels kijken in de stad. Dan ga 'k in de Voorstraat of in de Lange Steenstraat voor d'etalages staan, met mijne walkman op. Een en al bewondering voor al dat leer, al dienen daim, dienen rubber en dienen nubuck. Een en al verering voor de Air Maxen en Nike en voor de Vans' of de Globes. Zelfs voor die oerdeftige Prada's. Allemaal schoenen met toekomst. 'k Ga bijkans nooit naar binnen om d'r een paar te passen: daar is 't mij niet om te doen. Maar - hoe zal ik het zeggen? - 't fleurt mij een beetje op als ik d'r naar kijk. 't Bedwelmt mij en 'k sta daar dan te filosoferen. Voor wiens voeten zijn ze bestemd? Waar zullen ze nog naartoe moeten? Zulke dingen. Maar ook: wiens kloteleven zullen ze moeten dragen, wie zullen z'in de ballen stampen en van wie zullen ze weglopen? En wie zal z'op nen schonen dag voorgoed van zijn voeten shotten en zeggen: "'t Is nu wellekes geweest; geef mij mijn savatten maar, 'k ga nieverans meer naartoe of 't moest naar 't kerkhof zijn en daar hebde zelfs geen savatten voor nodig."

Als ik daar naar mijn gedacht iets te veel van mijnen tijd mee verdaan heb, met al dat geprakkizeer over wat er nog allemaal staat te gebeuren, dan heb ik soms goesting om met mijne kop wreed hard tegen d'etalage te bonken, stomme trut da'k ben. Lijk da'k mij in ene keer realiseer: aan de toekomst peinzen, dat is voor wie d'r zelf genen meer heeft, dat is iets voor d'oude wijven.

Maar goed. Een paar dagen na La Luna. 't Motregent 'n beetje en 't is koud voor den tijd van 't jaar. 'k Sta daar inderdaad weer te dromen voor een van die etalages en al met ne keer voel ik -'k hoor het niet, want ik heb mijne walkman op - al met nekeer voel ik dat er iemand achter mij staat. 'k Draai mij om en 't is de giraf. "Wat komde gij hier doen?" zeg ik. "Wat komde gij hier doen?" zegt hij. 'k Kijke pardaf in zijn ogen, en 't is direct beklonken. "Kom mee," zegt ie, "daar moeten wij d'r enen op drinken. 'k Ken ieverans een keinig café." Wij drinken citroenjenever, veel citroenjenever lijk ze die in La Luna hebben, maar zijn zogezegde café is wel zijn eigen studiooke: hij heeft mij schoon liggen. 't Is daar een en al rubbish: overvolle cendriers, vieze slips en onderlijvekes van 't jaar nul, lege chipszakskes, lege colablikskes en - wreed curieus - ook oude strips over den oorlog en den Duits. Van Hitler en Goebbels en zo. 'k Laat het mij allemaal uitleggen, maar 't interesseert mij geen ballen. 't Is verdomme iets van vijftig jaar geleden. Vijftig jaar geleden, weet ge wat dat is? Mijn ma was begot niet eens geboren. Ge kunt evengoed van Juul César spreken. Evengoed! 'k Vraag mij af waar dat voor dient, zulk een lange memorie. Waarschijnlijk alleen om mee te stoefen.

"Ah, ge zijt gij geïnteresseerd in schoenen," zegt ie, "wacht, 'k zal u ne keer iets tonen." "Relax," zegt ie, en hij trekt mijn combat shoes uit, pakt mijn voetjes vast en ie kust een voor een mijn tenen en ie gaat zo omhoog langs mijn kuiten en omhoog langs mijn knieën en omhoog, omhoog langs mijn billen tot ie is waardat ie zijn moet. "Bergen beklimmen," zegt ie, "'t is van 't liefste wa 'k doe, maar daar hebde goed schoeisel voor nodig. En ge moet het goed onderhouden." Hij pakt een van mijn boots en houdt hem vlak voor mijn neus. Da 'k er bijkans scheel moet van kijken. D'r zit wreed veel rood in 't wit van zijn ogen. Zijnen asem stinkt naar alcoolpralines. "Likken," zegt ie.

Luuk Gruwez

fragment uit het verhaal 'Marion' ('De maand van Marie' , De Arbeiderspers, 2002.)